

Josef Pepson Snětivý

Z deště

pod opak

BÁSNĚNÍ ŠKODÍ
VAŠEMU CASH FLOW.

Nakladatelství
ČAS

Josef Pepson Snětivý

Z deště pod opak

Josef Pepson Snětivý

Z deště pod opak

Tě, která ví

© Josef Pepson Snětivý, 2012

Preface: © Miloň Čepelka, 2012

Cover & Layout: © Nakladatelství ČAS,
Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-63-3

JJe ošidné psát předmluvu ke sbírce veršů básníkovi, který je současně nakladatelem (i mým), protože nedůvěřivému čtenáři hned vytane na mysli pojem jánabráchismus. Ale ohrazuji se. Jsem knížkou Josefa Pepsona Snětivého opravdu mile a neúčelově potěšen. Až dosud jsem ho znal jako nápaditého, prostořekého, ironického a sebeironického prozaika, romanopisce i povídkáře, jako milujícího tatínka dvou rozkošných blondatých kloučků-fotbalistů, také jako nadšeného muzikanta, skladatele, textaře i hráče (poslouchat jeho saxofony, klarinet, flétnu atd. je požitek), a teď se mi představil jako poeta. A pochopil jsem, že stále zamilovaný muž, který k ženám vzhlíží s úctou, neboť v nich právem vidí jak pramen inspirující slasti, tak korektorky mužsky snivých úletů, rušitelky, ale i strážkyně ztrácené a vždy jen na mžik znovu nabývané kýžené rovnováhy, partnerky otevírající nám když ne dvířka, pak jistě aspoň kukátka do svědomí a do tajemných prostorů za zjevnou skutečností, nemůže básníkem nebýt. Poezie hodná toho jména snaží se pomoci nám v témž, a proto jsem se po prvotním užasnutí záhy přestal jeho veršům divit a začal je vděčně vychutnávat právě

v rozmanitosti jejich tónin, jež míří od epigramu, haiku, litanii etcetera až k pouhému povzdechu, výkřiku či přísně uměřenému sonetu. Jsou nabity kladně i záporně, avšak jsou nabity. Tryská z nich energie, a ta mě budí, nutí mě číst a nebát se žít. Nečekat na odpovědi jednou provždy platné - ty ostatně neexistují - ale ptát se, ptát se, ptát se. Věřím, že otevřete-li se jim, vyvolají ve vás stejnou ozvěnu a stejnou chuť. A to vám ze srdce přeju.

Miloň Čepelka

**SKRZ
MŘÍŽE
DEŠTĚ**

Rožmberský sonet

Vteřiny, kdy Ti nesmím psát,
táhnou se jako líná smůla.
Proč jsi mě tehdy uhranula?
Dnes miluju Tě na kvadrát

a ruším, co jsem slíbil kdysi,
že nevylovím cizí vody.
Červenou růži utrhni si,
ať znovu vstanou slavné rody.

Zuzanou buď, já Petrem Vokem
stanu se, spolu lehkým krokem
protančíme pět století.

Půlnoční jiskra vyletěla,
ozáří klenot Tvého těla,
zlatý terč, rudé okvěti.

Poutní kostel v Klokotech

Tolik vladařů překonal,
ani nekynul,
ani nemizel,
veliký tak akorát do hledáčku poutníka.
A přece za několik let,
sotva mé dětství pláchlo za Kotnov,
umensil se tak nenávratně.

Tu hádanku dám Otci,
má na to čas a kolárek.
Pak zavřu vrata oděná do mědi
a mé kroky se kompasí do cesty křížovaté.

Ruměnice v kořenech lip
(aspoň na něco se můžu spolehnout)
a Ježíš, který ponese svůj náklad
do rozdrolení malty.

Večer bez Tebe

Z kaňonů v podhůří přitéká tma,
v závětrí kostela choulí se švestky.
Lžipřítel alkohol ztlumil mé stesky.

Neklidný maják Tvé cigarety,
nejdelší nohy a nejsladší ramena.
Tamtamy mlčí, má láska je tajená.

Co můžu dělat? Jen dopít i druhou.
Jiný Ti prozkoumá organely.
Chuťové pohárky zešlély.

Řekni, když kouříš na terase,
že Tvoje myšlenky zaletí za mnou.
Pošli mi naději, třeba i klamnou.

Řekni to, dnes večer musím to slyšet,
ať tady po nocích neplýtvám korkem.
Jinak Ti pod nulou zahynu horkem.

Souzvuk je stéblo

Souzvuk je stéblo.
Srdce k němu upíná se,
touží-li po milostné spáse.

Srdce ho slyší,
i když nemá uši.
Falešné tóny ho ruší.

Objevuju Tvoje tělo

Objevuju Tvoje tělo
jako dítě objevuje svět:

se zatajeným dechem
na špičkách
a s pupilami dokořán

Obdivuju Tvoje tělo
nedotčené během let

Zánik tradičních řemesel

Krajánkům dali štempl do občanky,
básníkům zálohu na vděčné časy,
semleli mlýny i s pány otci.
Zbyl prý jen nějaký Polohrubín
odněkud z jižních Čech.

Rozchod

Marné je převíjet
přetrženou pásku.
Zvony se samy rozezněly,
když umřelo Tvé srdce.
Různoběžky pohledů
a poslední polibek skrz mříže deště.

Madona z Veverí

Madona z Veverí
sladké milosti plná,
patronka krásných maminek.

Madona z Veverí,
madona libovonná,
skrznaskrz prolezlá krásou.

Madona z Veverí:
koruna, čelenka,
dítě a smyslný pohled.

Madona z Veverí
už zase barví
život můj do zlaté.

Madona z Veverí,
božská savice,
je jako Ty, lásko moje!

Haiku o relativitě

V dalekých zemích
bílá je barva smutku.
Leč na Tvém těle...

V zahradě

V zemi když kosti boha tlí,
rostlina mění se ve zvíře.
Obdivem druhých zbohatlí
rozevřou pávi své vějíře.

A dámy jakoby bez viny
políbí okraje starých váz.
Skrývají lákavé oblíny
tak, aby viděl je každý z nás.

Tohle jsem neprozradil ani svému zpovědníkovi

Jak rád bych Tě zbásnil,
i když jsi zadaná...
A jestli se budeš bránit,
zbouchnu Tě anapestem:

Budeš má...

Otrávenec

Slunce, ten spastik bez portfeje,
jak sebrat mu body, když nezahřeje?

Nad burzou usnula kurzová níže.
Koho si pověším, když došly mi kříže?

A Ty už taky spi, Havlíčku, Havle!
Co s národem, který má tužku místo šavle?

Boží oko

Boží oko
je tak daleko od Jeho hlavy,
že vidí všechno převráceně.
A On sám je na rozpacích,
jestli je hornák, nebo dolňák.

Haiku o dvou, co se našli

A žili šťastně
a spokojeně až do
předčasné smrti.

Domů

Nad ránem se domů vrací
unavený obchodník.

Je to jinak slušný člověk:
zvrací jenom ob chodník.

Bezvýznamné koronární změny

Jak víš, že je na obloze Slunce?
Třeba je to jenom ozónová díra.
Jak víš, kolik váží trojská unce,
když nemá žádnou váhu láska, naděje a víra?

Jak víš, že je na obloze Měsíc?
Třeba je to jenom
věčné světlo stárnoucího Boha.
Jak víš, že jsi Odyseův dědic,
když ani nevidíš, že Ti život zvolna bere roha?

Jak víš, že jsou na obloze hvězdy?
Třeba je to jenom mezigalaktické smetí.
Jak víš, kde se vydávají křídla pro rozjezdy?
To už jsme dávno zapomněli, to vědí jen děti.

Jak víš, že je v našich srdcích láska?
Možná jsou to jenom
bezvýznamné koronární změny.
Dny jdou, a sladké pouto tiše praská.
Jenom sen Ti zůstal z mládí nedosněný.

Pohádka

(Ivanu Wernischovi)

Byl jednou jeden muž,
a ten dlužil tolik,
že si to ani sám nedokázal představit.
A tak vlastně ani nebyl dlužník.

Byla jednou jedna žena,
a ta vážila tolik,
že si to ani sama nedokázala představit.
A tak vlastně ani nebyla tlustá.

A tihle dva volili jednoho politika,
a ten sliboval tolik,
že si to ani sám nedokázal představit.
A tak vlastně ani nebyl lhář.